

La República espanyola contra Catalunya. Ni galls ni botiflers!

written by Agustí Soler | 12 d'abril de 2018

Aviat farà tres-cents quatre anys que el 9 de setembre de 1714, just dos dies abans de caure Barcelona en mans de les tropes castellanes i franceses, dues naus mallorquines arribaven amb armes i queviures tot esquivant el setge filipista. “Ja arriba el rebost de Mallorca!” era el crit dels barcelonins assetjats cada cop que els arribava aquest ajut imprescindible per a poder resistir el setge borbònic. És sabut que els desembarcats, en nombre de 54, restaren a la ciutat lluitant fins al final a les ordres de Joan Baptista Basset, el general maulet valencià.

Sempre haurem de recordar i honorar, avui més que mai, aquells mallorquins i eivissencs que en nombre de més de cinc-cents, fent d'artificiers, lluitaren en la defensa de Barcelona. És bo que recordem les paraules del president del Consell de Mallorca, Miquel Ensenyat, pronunciades al Born, a tocar del Fossar de les Moreres, el 27 d'agost del 2015: “Aquí, en aquesta urna de l'honor, mantinguda fins perdent nostres banderes, hi ha herois mallorquins que sabien que defensar Barcelona és defensar Mallorca i que la sort d'uns i altres anava i va unida”.

I ara ve quan el maten. Tres-cents anys després, com recorda i agraeix la ciutat de Barcelona aquells illencs que la defensaren? Doncs, senzillament, traient el nom de Lluçmajor (la tercera ciutat de l'illa de Mallorca) a la plaça que Barcelona li tenia dedicada al districte de Nou Barris i posant-li el nom de plaça de la República (espanyola, evidentment) tot traslladant el nom de Lluçmajor a uns jardinetes. Així de clar, així de sorprenent, així de

vergonyós.

El fet que l'any 1990, al bell mig d'aquella plaça s'hi traslladés el monument dedicat a la Primera República espanyola –obra d'en Josep Viladomat i que des de l'any 1935 al 1939 havia estat a la cruïlla del Passeig de Gràcia amb la Diagonal–, ¿era prou important per a canviar-li el nom que havia tingut la plaça des d'un bon principi? L'afront a la ciutat de Lluçmajor és dels que fan època.

L'alcalde de Lluçmajor, Jaume Tomàs Oliver, membre del grup polític MES, formació que es defineix com d'esquerres, ecologista i sobiranista, en una carta tramesa a la nostra alcaldessa senyora Ada Colau el 3 de desembre del 2015 –i no contestada fins al cap de quatre mesos– hi deia: “Sap, senyora alcaldessa, que un dels cognoms i llinatges més abundants a la meua ciutat és el de Barceló, signe inequívoc que una part important dels nostres habitants tenen arrels històriques que els uneixen amb la capital del Comtat de Barcelona?” Hi ha quelcom que crec que a Mallorca, a Lluçmajor, tenen prou clar però que al govern de la nostra ciutat i els qui li donaren suport, no.

Em pregunto i us en faig trasllat: hem de permetre aquesta ofensa? Hem de permetre aquest menyspreu al poble mallorquí?

Respectem aquells valors republicans pels quals molts ciutadans de les Espanyes van lluitar i foren perseguits i empresonats i àdhuc molts d'ells hi deixaren la vida, només faltaria! Però no podem al mateix temps oblidar el que representà el govern de la República espanyola per Catalunya, o, més ben dit, contra Catalunya. Si féssim una llista de què representà no acabaríem mai. Des d'un bon inici recordarem l'anul·lació de la República catalana proclamada per Francesc Macià. O la campanya contra l'Estatut de Catalunya. O l'anul·lació de lleis aprovades pel Parlament català. O l'espoliació continuada igual que en temps de la monarquia. O l'empresonament del govern català el 1934. La llista no

s'acaba.

Recordem l'obstaculització de l'expedició de la Generalitat de Catalunya per alliberar Mallorca del feixisme. O les paraules del cap del govern republicà, Juan Negrin, l'any 1937, tot dient: "No hay más que una nación: ¡España! Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones que de ningún modo admito, cederia el paso a Franco...". O les del mateix president de la República, l'any 1938, Manuel Azaña: "Yo nunca he sido españolista ni patriotero. Pero ante estas cosas me indigno. Y si esas gentes van a descuartizar España prefiero a Franco. Con Franco ya nos entenderíamos nosotros o nuestros hijos o quien fuere". I no s'ha parlat prou de la confiscació dels fons milionaris de la Generalitat fet el febrer del 1939 pel govern de la República la qual cosa impedí auxiliar degudament els catalans exiliats. Com he dit, la llista no s'acabaria mai. Em pregunto: aquesta és la República que es vol honorar des del nostre govern municipal?

Crec doncs que queda prou clar fins allà on mai hauríem d'haver arribat. Per tant, ara i aquí demano, en primer lloc als amics del partit del president Macià que aprovaren el canvi, que s'actuï perquè de manera clara i urgent, es recuperi el nom de la plaça Lluçmajor i, en segon lloc, que el govern de la ciutat demani disculpes per aquesta atzagaiada.

Si volen honorar aquella República, facin-ho tan sols a les persones, a la bona gent de la pell de brau que lluità per ella, per uns ideals que no foren respectats pels successius governs republicans, ineptes i maldestres, tan si es deien de dretes com d'esquerres. Dedicuin un carrer a les persones. Tenen, entre altres opcions, un passeig dedicat a un descendent d'aquell borbó que va acabar amb les llibertats dels catalans, de tota la nació catalana. Si no és així, aleshores els haurem de recordar el crit dels pagesos de la Part Forana a l'illa de Mallorca que, l'any 1706, derrotaren els borbons: Fora galls i botiflers!